

Velikonoce 1934.

Tak, jako na jaře časté bouře svým hukotem zvěstují znovuzrození přírody, tak také velikonoce tohoto roku mají ohlásit procitnutí vaše i lidstva z duchovního spánku, trvajících mnohá tisíciletí. Mají prohlásiti probuzení vašeho ducha, který byl dosud zotročen k zemi připoutaným rozumem.

Nová doba rodí se v bouři a bolestech. Prudká horečka světů přivozuje očistění, třese a lomcuje i nemocným tělem této země. Zdá se, jakoby v tom měla zahynout, ačkoliv je to ve skutečnosti jen ozdravující pochod.

Vše staré jest vytaženo, vytlačeno a setřeseno, protože to bylo v záchvěvech tohoto stvoření falešné a rušivé. Vše staré musí zajít, bude sežehnuto, spáleno a z popele vykvete s Boží milostí vše nové. A to se podřídí zákonům, poroste v nich, rozkvétajíc k plné kráse. A pak přinese bohaté ovoce, jež svou vzácností bude tím nejvyšším, co lidský duch dokáže.

Ale napřed musí přijít těžké bouře. Očisťující horečné záchvěvy musí nejprve vším proniknout, aby usmrtily staré dřív, než bude moci vzniknout nové. Vy pak, kteří máte být schopni všechno překonat, **potřebujete milosti Boží**, abyste se opět mohli vzchopit, až po všech bouřích bude vás nové slunce volat k novému životu! Bude vám přepodivně ve vaší duši. Budete znaveni až k blaženému rozplynutí a přece svěže posílení nevýslovnou silou. Budete váhaví a současně odvážní, teskní a přece plni radosti. Tak jako poslední krůpěje prudkých bouří se jiskřivě třpytí na stvolech a květech, tak náhle zazáří vřelé slzy

v úzkosti plačících duší, podobny briliantům, kráslícím nejčistší radost a nejhlubší vděčnost!

Budete v pláči jásat a rozechvěni se vztyčíte ve svítícím lesku lásky svého Boha! **Tak** vám bude **po** soudu. –

Vaší cestou k tomu však jest neproměnná věrnost. Klíčem k bráně do nového života svatá víra. A silou, již nejvíce potřebujete, jest obětavá láska.

Pak také vy uslyšíte velikonoční zvony, až budou zvonit mír všem lidem, kteří, podobni uzdravujícím se po dlouhé nemoci, duchovně našli cestu zpět k Pánu, jehož svatý hněv museli pocítit dříve, než Ho poznali, aby plni vděčnosti mohli ze svého úkrytu konečně spatřiti jeho velikou lásku.

Velikonoční zvony budou také jednou hlásat radost lidu, který, svou domýšlivostí sveden na bludné cesty, vynutil si ty nejhorší bolesti a teprve v nich se naučil pozvednout svých očí vzhůru, aby konečně dospěl k zralosti. K zralosti, která ho učiní povoláním, aby světě předcházel všemu pozemskému lidstvu ve službě Pánu.

A budou to nakonec také velikonoční zvony, které dají zaznít naplnění do všech zemí. Naplnění, že temnoty musely uhnout se země docela a že země se smí koupat v novém světle, jež jí bude dáváno tak dlouho, až se bude moci osvoboditi, aby se vrátila do původního stavu, ze kterého se kdysi zformovala.

Nyní však zvoní tyto zvony k soudu! Každý člověk musí jít kolem soudícího meče, jehož paprsek ho zasáhne. Ne současně, ale ve zcela určitém čase, který je vzhledem k počtu lidí velmi

krátký.

A **jen jedenkrát** má každý člověk příležitost pocítit ve Slově poslední milost Boží! Jde kolem něj vždy nějakým způsobem, takže ji **může** poznat, jen když **chce**. Nechopí-li se ho však celou svou silou a **nevyužije-li** tohoto okamžiku, pak se už k němu nikdy nevrátí a on je ztracen.

Je jen malá část těchto lidí, kteří milost ještě poznají a také pro sebe využijí. Ostatní zmeškají svůj čas i jen jedenkrát se blížící příležitost. Myslí si, že budou moci, tak jako dosud, kdykoliv po tom sáhnout, když už to vůbec nijak jinak nepůjde. Bude to pro ně strašlivé poznání, až budou muset nahlédnout, že svým odkládáním již všechno ztratili, nenávratně, a že jejich jména již byla vymazána z knihy života, **z možnosti** života ve stvoření.

Mnozí nedojdou k tomuto poznání na této zemi, ale teprve potom, až budou muset opustit své tělo z masa a krve. Ti však byli již před tím určeni pro smrt, věčnou smrt, z níž není žádného probuzení, po nevýslovných bolestech rozkladu osobního sebevědomého já! –

Jen **jedenkrát**, lidé, jde milost tiše kolem vás, aniž by vás volala; neboť **vy** to musíte být, kteří se po ní toužebně rozhlíží, ostražitě na ni čekají, otevření pro paprsek, přicházející ze světlých výšin. Jen **jedenkrát** se každého z vás lidí v běhu soudu dotkne! Nebude vábit ani získávat, zůstane věčný a lhostejný k tomu, zda ho kdo uchopí anebo nechá jít kolem. To je vůle Boží, že **vy sami** se musíte o něj snažit!

Úzkost a bezmezný strach by musel otrást lidstvem, kdyby mělo alespoň zdání o velikosti Boha zářivě trůnícího

v bezbytnostné všemohoucnosti, v nedosažitelných dálkách. Ani nejčistší z archandělů v Božském je nemůže překonat!

A tak mnozí lidští duchové domnívají se aspoň částečně být Božskými ze svého původu, anebo alespoň státi se Božskými v konečném nejvyšším zdokonalení. Ba co více, dokonce snad jsou i částí Boha!

Oni, jako výtvoři jen takového **vyzařování**, které mohlo teprve v nejzazších výbězcích samo přijít k vědomí, protože bylo jinak příliš slabé, než aby sneslo i velmi ochlazený tlak Světla, oni chtějí nést v sobě jiskru Boží – a nemají ani pojem o Božím stvoření, tím méně o Bohu!

Převalují se jen ve fantastických snech, jejichž původ je v dusném bahnu vlastních přání. Uctívají a klaní se jen svému milému „já“. Jejich pokora je jen špinavé rouhání se čisté svatosti Pána! Oni jsou se svou opovážlivou domýšlivostí a cíhavým pokrytectvím nejdopornějšími kreaturami této země.

Právě **tyto** lidské kreatury se opovažují nedbat vůle Boží ve stvoření a prosazovat všude svou vůli jako jediné vhodnou a směrodatnou pro jejich myšlení a konání.

Tento jed vnikl do všeho na zemi. Nic se neděje na ní podle opravdové vůle Boží. Všechno jen podle chtění lidí, kteří dokonce i vůli Boží zformovali podle svého přání. A pak ještě opovážlivě tvrdili, že vůle Boží je taková a vůbec nesmí být ani jiná, protože oni to tak vymysleli! Jejich myšlení však řídí se podle jejich přání! Všude jen hříšný rouhavý plevel. Kam člověk vkročil, všude rozšířil ten jed. Kdekoliv působí svým myšlením, které jako středisko, jako jádro celého bytí a jednání může vidět vždycky jen

člověka samého, všude tam prosadil **svou** vůli **proti** vůli Boží. Svou škodlivou domýšlivostí všechno zkřivil.

S odpornou samozřejmostí strhl na sebe i právo určovati tak mnohé, jež mu vůbec nenáleží podle svatých zákonů Božích, jež jsou ve stvoření pevně zakotveny a před nimiž by se musel sklonit, kdyby chtěl mít mír.

Ale to právě on **nechce**! Bůh má mu sloužit jen podle slova jako opora jeho domýšlivosti před druhými. Skoro denně, často každou hodinou, označuje své **vlastní** myšlenky, slova i činy jako Bohem chtěné a volá Boha za svědka pro **své právo**!

Nyní se má dostat každému práva, svatého práva, ale jinak, než si myslí! A vy, kteří se v důvěře skláníte, vy máte být toho svědky v přicházející době!

Cokoliv člověk dělá, je falešné, protože se sám vzdálil od Boha. Ze základu musí být nejdřív všechno nové, dřív než bude moci dojít milosti před Bohem.

Již i pojem, který si člověk utvořil o Bohu, je falešný! Vždyť dokonce v tom můžeme beze všeho lehce poznati mnohé jako výtvar lidské domýšlivosti, která se tak hluboko zažrala do lidského mozku. A na **tom** stojí falešná výstavba veškerého myšlení a také jednání. Člověk nezná již svého Boha, protože si z něj udělal jen pohodlnou modlu! Na takovém falešném základě nemůže vzniknout dobrá stavba. Vše na něm stojící musí se zřítit.

Člověk sám, ani při **nejlepší** vůli, není více hoden, aby mu bylo pomoheno. Jen nezměrná láska Boží dovede přesto vyslat příležitost k opětovné pomoci!

Tentokrát však se dává lidem jen **příležitost**, nic víc. Jako tonoucímu, jemuž může být hozen jen záchranný pás, zatím co ostatní možnosti jsou neproveditelné.

Tak je to, lidé, s vámi! Zoufale musíte zápasit za sebe sama. Musíte se snažit, abyste **sami** v pravý okamžik uchopili tento záchranný pás, jinak jste zasvěceni věčné smrti, které jste se sami zaslíbili!

Boží Slovo je vám tímto záchranným pásem. Jen kdo se jej prosebně přidrží, bude zachráněn a vše ostatní bude muset zajít!

Lidé, bojujte proto se svou nejlepší vůlí o své bytí, jinak se brzy srazí vlny nad vámi! –

Já vím, jak velká část těchto lidí bude nyní ztracena. Musí tak být, jinak by v tomto světě nikdy nedošlo k ozdravení.

Bůh bude nyní trpět jen takové tvory, kteří se podřídí jeho vůli, z níž směli zprvu vzejít. Nic jiného nesmí více požívatí požehnání Stvořitele. Všude musí být jasno. Vše, co ruší, bude sraženo a musí se rozpadnout, protože se mu nedostane přívodu síly; vždyť jest jen **jedna** udržující síla, která je dávana z Boha. Těm, kteří se budou vzpírat a rušit, více se jí nedostane!

Nyní sviští svatý meč Boží v očištném paprsku nejvyšší lásky také nad touto zemí, aby na ní nezůstalo nic, co nechce poznat Pravdu a radostně se podle ní řídit!

Nejsvětější Boží spravedlnost rozmetá všechno to, co si lidstvo vytvořilo jako karikatury zkřivené spravedlnosti, vymyšlené zkaženým rozumem a sloužící jen nejnižším žádostem po moci. – –

„Již dost! Až sem a ne dále!“ praví Pán, a jeho svatý hněv
zničí vše, co není hodno jeho požehnání.